

BUDA-PESTA

15 Maiu st. v.
27 Maiu st. n.

. Va esi duminec'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 20.

ANULU XIII.
1877.

Pretiulu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Romani'a 2 galbeni.

DESPRE ISVÓRELE ISTORIEL. *)

I.

Rolulu istoriei la noi.

Noi Români amu avutu unu trecutu fórte nenorocitu. Tiér'a nóstra, bântuita necontenitu de hórde barbare, a luptatu cu energiá pentru aperarea patriei si mântinerea nationalitáti. A trebuitu ínse sè cademu pêne la urma, ceca-ce a causatu tramiterea din Stambul a Domniloru fanarioti pe tronurile românesci. Acesti straini ne-au datu lovituri de mórte, prin jafurile lor, prin aducerea de Greci cu miile în tiéra. Egoisti si îngamfati, ei au lucratu si tot-dé-una pentru distrugerea nóstra. Ast-felu, guvernati de ei mai bine d'unu secolu, Români au începutu a se descurajá pe fia-care di, a perde adevaratu-le caracteru, în câtu ajunsesemu într'o apatia generala séu mai bine în indiferentismu.

Mai la urma, acestu rèu înaintase atátu de departe, în câtu multe familii isi renegau originea românesca. Numai poporulu isi conservá limb'a, obiceiurile stramosiesci si iubirea de tiéra, càci mai toti boierii, afara de putine esceptiuni, se prefacusera în aprópe straini.

Ori-ce simtímêntu se póte stinge, cându îi vomu pune presiuni mari. Si de aceea la noi se stinsese ori-ce radia de patriotismu, se perduse mai cu totulu acestu nobilu simtímêntu.

Sè ne uitámu la Transilvania.

Boierimea ei s'a maghiarisatu, perdiéndu-si limb'a, obiceiurile si simtímintele, adica totulu. Se gasescu familii unguresci, ai carora strabuni au fostu Români. Numai saténulu, în mijloculu persecutiuniloru celoru mai grozave, subt unu jugu strainu, isi pastréza pêne astadi nationalitatea, limb'a si obiceiurile, c'unu cuvêntu mai numai elu a remasu ánca adeveratu Românu si, dupa cum sperámu cu totii, totu astfelu va fi si pe viitoru.

Sè ne uitámu la Basarabia, deslipita de sinulu Romaníei numai de vre 60 de ani. Familiele bogate, în cea mai mare parte, s'au rusitu, perdiéndu-si consciinti'a nationala, semnulu celu mai caracteristicu alu unei vietie proprie într'unu poporu. Boieriloru si fecioriloru lor, chiaru instruiti fiindu, la dènsii a-casa séu în tieri straine, le este rusine a spune cà suntu Români.

Acestu nume, scumpu nóue, pe care lupurtámu cu mândriá, la dènsii e unu semnu de batjocura si de dispretiu. Si-ací déru iérasu numai poporulu isi mai pastréza nationalita-

*) Conferintia tinuta 'n Societatea „Uniunea Româna“ din Paris, la 28 aprile 1877.

tea, obiceiurile si limb'a. Numai elu are 'n-drasnél'a a-si versá foculu în contra Muscaliloru si-a se plânge pe dânsii. Iata câte-va poesii din Basarabia, cari dovedeseu cele spuse mai susu :

Eu, de cându m'am radicatu,
 Multe tieri am mai âmblatu,
 Cá Moldova n'am aflatu,
 Cá Moldova
 Si Craiova :
 Tiéra buna si blajina,
 De pagâni n'are hodina.
 Cui e voi'a sè dorésca
 Tréca 'n tiér'a Moschiéscă,
 Sè-si faca casa pe malu,
 Sè duca doru cu amaru.

Acestu cântecu e tocmai de peste Nistru, unde suntu mai multe sate românesci. Români, ne mai întorcându-se înapoi, se svântau de doru. *)

Iata altele, cari suntu culese chiaru din Basarabia rapita :

Frundia verde baraboi,
 Ne-a facutu maic'a pe doi :
 Unulu Mercuri, unulu Joi,
 S'a împlutu lumea cu noi.
 Si-amu avutu o surióra,
 Ce-a împlutu lumea de para.
 Maic'a s'a luat prin tiéra
 Sè ne strînga gramajióra,
 Sè ne dee 'n Balti la scóla **)
 (Mai bine-amu murí de bóla.)
 Muscalesce-oiu invetiá
 Cându eu limb'a mi-oiu uitá,
 Cându a cresce grâu în tinda
 Si-a ajunge pêne 'n grînda,
 Cându a cresce grâu în casa
 Si-a ajunge pêne 'n mésa.

Dea-mi-se voia a continuá ânca puțin cu citarea unoru atâtu de duióse versuri :

Si baditi'a nu mai vine.
 Ori de mine-i s'a uritu,
 Ori Cazaci l'au omorítu ?
 Arda-i foculu la unu locu,
 Cum îmi arde peptu 'n focu !

Si-oiu luá o féta mare
 De peste cele hotare,
 C'acolo suntu Moldovence
 Si mai colo suntu Muntence,
 Cu viersu dulce femeiescu,
 Si cu sufletu Românescu. ***)

Ast-felu fu 'n tóta Români'a.

Boierulu devenise strainu, si numai poporul remasese românu. Cându vântulu civi-

*) Vedi „Cronic'a Husiului“ edit. din 1869 scri-sa de Melkisedek.

**) Balti, orasiu din Basarabia, unde suntu scóle rusesci.

***) „Poesii populare“, culese de V. Alesandri.

lisatiei a 'nceputu a sufliá puțin câte puțin în spre noi, patriotismulu s'a desceptatu în câti-va barbati, si, cá printr'o schinteia electrica, s'a transmisu în tóta tiér'a.

Rolulu ce-a jucatu în acelu timpu istori'a este însemnatu. Cându se credea că Românu n'are nici o valóre si că nu este aptu de nimica; cându numele lui erá unu semnu de dispretiu, atunci vinu câti-va barbati patrioti si striga : Români au fostu mari, si fia-care tre-bue sè fia mândru de numele seu, căci istori'a dovedesce că stramosii l'au purtatu cu demnitate !

Ión Vacarescu, de si la curtea Domnului fanariotu Caragea, nu mai putea stá la 'ndou-iéla d'a 'ntoná imnuri de barbatia, imnuri de acestea :

Aidi Române, aidi voinice !
 Lasa dealuri, vâi, colnice.
 Aidi, mosnénu de vitejia :
 Lenea nu e data tie.
 Pe uscatu, cá si pe mare,
 Si pe josu, tu esti calare !

Erá pe la 1818 *). D'abiá peste trei ani avea sè isbucnéscă miscarea lui Tudoru Vladimirescu, acea salutara si d'a-purarea bine cuvântata miscare, care ne redete viéti'a propria si consciinti'a de noi ênsine. Ei bine, la 1818, Vacarescu cânta ast-felu pravilei de curêndu promulgate de Fanariotu :

Ah ! de-arú puté-ne dobândi
 Si câte-avemu perdute !
 Atunci ce duhuri n'aru gândi ;
 Ce limbi aru mai fi mute ?
 Atuncea si estu corbu sermanu
 Iéru acuila s'ar face
 Si-ori-ce Românu ar fi Romanu,
 Mare 'n resboiu si 'n pace. **)

Ast-felu începú a se scrie despre eroii nostri Alesandru-celu-bunu, Stefan, Mihaiu si altii. Patriotismulu, care zacuse pên'atunci stinsu, se reaprinse cu atâtu putere, în câtu totu ce nu erá românescu erá reu, si tóte lucrările Româniloru erau dictate de patriotismu. Cându se tipariá vr'o carte, nu se mai cautá cine e autorulu, déca este adevératu séu nu ceea-ce se spunea într'êns'a. Cu câtu spunea mai frumosu si fapte mai maretie despre Români, cu atâtu erá mai pretiuita si-avea mai mare succesu.

*) Vedi studiulu „Despre Idila si despre Al. Deperatienu“ de G. Dem. Teodorescu, în „Fóia Societáti Românimulu“ Bucuresci. 1871.

**) Colectia din Poesiele marelui logofetu I. Vacarescu (Bucuresci 1848 tipografia C. A. Rosetti) prefatia de Voinescu II pag. V.

Acésta esplica literatur'a mediocra a autoriloru, cari astadi n'au mai nici o valóre literara, déru carii p'atunci se considerau cá cei mai mari literatori, se credeau cá, cá dènsii perfecti, nici cá se mai afla cine-va pe suprafati'a pamèntului.

Prin scólele nóstre, se invétia istori'a românesca a dlui Laurian, care astadi e o pedép-sa pentru scolari, càci este obscura si c'unu stilu greoiu.

Atunci ênse erá totu ce póte fi mai frumosu si mai placutu. Se 'nvetià cu cea mai mare bucuria.

Scrierile lui Asaky si Eliade, cari astadi nu mai potu ocupá primulu rangu în literatur'a nóstra. atunci se considerau dreptu capod'opere. Cându astadi nu se cunoscu mai de nimeni, séu fórte putinu, atunci se sciau pe de rostu. Cine nu cunoscea „Curierulu de Ambe-sexe“ alu lui Eliade, „Calindarele“ lui Asaky, „Povestea-vorbii“, „Mosiu Albu“ séu „Spitalulu amorului“ de Anton Pan?

Pe teatru, cându se audi pentru prim'óra limb'a românesca, piese séu cântece nationale, cându se vediù, cá se potu esecutá si 'n „limb'a patriei“, dupa cum se dicea p'atunci, éru nu numai în limbi straine, efectele fura din cele mai placute si mai salutare în publicu atâtu în boerime, câtu si 'n celelalte clase.

Diarele si tóte scrierile se inspirau déru de patriotismu. Isteri'a, pe langa cá ea însasi contribuiá la desvoltarea acestui simtîmèntu, mai da, cá împrumutu, idei si fapte aci literaturii usióre, aci poesiei, aci teatrului. Si din acésta scóla esira cele mai frumóse din poesiele reposatului Bolintinénu cá: „Pe o stânca négra“, — „Cá unu globu de auru“ si atâte altele. Totu asiá s'a întèmplatu si cu unele din poesiele bardului nostru V. Alesandri, cá „Plaesii de la cetatea Neamtulu“, „Mei Tatare tine 'ti calulu“, „Hor'a Unirii“ etc. Romantiurile, miclele nuvele, tóte pe vremea aceea se siliau sè fia istorice.

Unii scriitori faceau istoria de simtîminte, prefacèndu faptele séu lasându-le la o parte, îndata ce ne erau nefavorabile.

D'aci ênse, resultà si unu reu, pe care trebuie sè-lu semnalàmu si sè-lu combatemu, în starea de progresu în care amu ajunsu: lips'a de scrupulu si de critica literara. *)

Càci, unii din literatii nostri, de s'au ae-

*) Vedi, in acésta privintia, studiulu criticu si bibliograficu alu dlui G. Dem. Teodorescu „Cercetàri a supra proverbeloru române.“ Bucuresci, 1877.

rule d'a se pretinde scriitori mari, totusi chiaru adi scriu istoria fara nici o critica, inserându faptele unele dupa altele, precum le-au culesu, cá si cum aru spune povesti.

Nu mai departe, cartea intitulata: „Le peuple roumain d'après ses chants nationaux“, care a facutu óre-care huetu la aparitiunea ei, celu putinu la Paris, n'are intr'èns'a dramu de critica, cu tóte cá este o tesa de doctoratu în litere.

Deschisa la întèmplare, gasescu la pagin'a 72 cá, pe timpulu lui Alesandru-celu-bunu, la 1401, se affá la Sucéva o facultate de dreptu (sic.) Prin urmare putem deduce, cá 'n tíera la noi, pe la 1400, amu avutu juristi, si putem face si alte deductiuni, cari cu tótele voru fi false.

Lucruri de soiulu acesta, înaintate fara dovedi, nu potu fi crediute; ele se scriu prin calendare, dupa cum sunt multe intr'ale lui Asaky.

Isteri'a de simtîminte erá folosítóre, pe timpulu renascerii nóstre. Astadi inse, cându în inim'a fia-carui Românu a petrunsu îndestulu simtîmèntulu nationalu, astadi cându avemu consciintia de Români, trebuie sè facemu din istoria o adevèrata sciintia.

Nu mai avemu nevoia s'ascundemu nimicu din trecutul nostru. Sè cautàmu déru a strabate veacurile cu sange-rece, fara pasiune, criticându cu seriositate diferitele isvóre istorice, priimindu pe Domnii trecuti cu purtarea si faptele lor, bune séu rele, cu injosirea séu mândri'a de care au sciutu sè dea probe.

Numai ast-felu vomu avé o adevèrata icóna a trecutului. fara împodobiri si fara nasco-ciri. Sè bagàmu de séma déru a nu cadé în eróre, cându ni se presinta vr'o scriere de la 'nceputulu renascerii nóstre. Sè 'nctàmu a crede totulu, fara celu mai micu scrupulu.

Autorulu cartii mentionate, dlu Craciunescu, n'a sciutu, prin ajutorulu criticeii, sè deosebésca ceea ce póte fi unu faptu seriosu istoricu, de aceea ce póte fi banalitate.

Spunerea despre facultatea de la Sucéva se întèlnesce în scrierile betrânului Hasdeu, si anume într'unu discursu politicu, tinutu la Hotinu. Déru discursurile politice din camere séu de ori-unde aru fi, nu se potu luá dreptu temeiu pentrn istoria. Isteri'a în politica se 'mladia dupa interessulu partiteloru, si cei ce scriu seriosu, trebuie sè lase la o parte afirmà-rile din discursuri.

Sè cautàmu a vedé ênse cum erá consti-tuita sociétatea nóstra, cari i erau moravurile,

institutiunile si simtintele. Căci numai astfel vomu pute face o adeverata istoria. Istori'a unui poporu este greu de scrisu. Ea are nevoia de unu timpu îndelungatu si de cercetări neobosite.

Pentru a studiá istori'a, trebuie sè i-se cunosca mai ântâiu isvórele, si acestu studiu se face cu ajutorulu archeologiei, criticei texturiloru, paleografiei etc.

Materialulu adunatu pêne acum, la care au contribuitu N. Balcescu, Papiu Ilarianu, Laurianu, éra astadi Hasdeu, Odobescu, Cipariu. Sturdza etc. totu nu este de ajunsu pentru a face o istoria completa a Româniloru.

Isvórele istoriei sunt numeróse. Me voiu încercá a enumerá pe unele, aretându cum trebuiescu culese, fara a intrá ênse în tratarea loru pe largu, ceea-ce n'asiu pute sè facu eu.

Iata isvórele despre cari îmi propunu a vorbí:

1. Cronicele nationale.
2. Cronicele straine (monografiile, caletoriele pe la noi etc.)
3. Hrisóvele séu uricele.
4. Cartile tiparite 'n secolii trecuti. Voiu atinge putinu despre tiparu si catalóge.
5. Monumintele remase de la Romani.
6. Monumintele remase de la fundarea principatelorú încóce.
7. Poesi'a populara.

(Va urmá)

George Sion.

DESMOSTENITII.

Umbr'a fuge cu pripire. Radi'a falnicelorú diori
Se resfrânge sficiósa peste umedele flori,
Ér verdéti'a 'nfragidita d'ale roptii mangaiári
Se 'mladia 'ntr'ale dilei recoróse adiári.

Galbeni, tristi, cu fruntea 'n flacari si cu mintea raticita,
Ei se 'ntorcu de la desfrêuri : viétia aspra si cumplita,
Care séca bietulu sufletu de maretie cugetári,
Care stinge 'n inimi dorulu tainuitorulu visári.

Si, cându totulu se descépta, paseruc'a 'n ciripiri,
Frundi'a de duióse síopte, fluturii din aromiri,
Ei, sdroboti de oboséla, fara timpu imbetraniti,
Zacu pe patulu injosirii, cá copii desmosteniti!

Maiu 1874.

G. Dem. Teodorescu.

MIRÉSA PENTRU MIRÉSA.

— Comedia in trei acte. —

(Urmare)

Rucsanda : Ah!

Veronica : Dóra glumesci!

Virginia : (cu ironia.) Én uita-te, scump'a mea, mai bine! Nu cumva totusi te insieli? Nu credu sè fia cu putintia, cá o femeia maritata sè scria epistola de amoru unui omu strainu. Nu te credu capabila de o fapta atátu de compromitiátore.

Movilescu : (catra *Ulpianescu*.) Te prepadescu! Te impuscu.

Ulpianescu : (spariatu.) Me rogu de iertare. Eu nu sum de vina! Epistol'a n'a fostu destinata pentru mine, si numai din gresiéla mi-s'a adusu.

Veronica : Éراسi neghiobulu de Jeanu a incurcatu itiele.

Cleopatra : Da, da. Epistol'a n'a fostu menita acestui domnu.

Ulpianescu : (la o parte.) Gratia Domnului, cá m'a scapatu. Tigrulu acest'a érá p'áci sè me spintece.

Rucsanda : Va sè dica éراسi o constructiune.

Ulpianescu : Confusiune. Bine dici. Nimicu altu ceva, decátu o confusiune.

Movilescu : Ba inca ceva. Dar déca n'a fostu adressata dtale, cui a sunatu aceea dara?

Cleopatra : Nimenuia.

Movilescu : Nu-ti bate jocu de mine, déca m'ai insielatu. Domnule *Ulpianescu*! Spune dta, cine trebuiá sè capete acea epistola? Déca nu vei raspunde, unulu din noi nu va scapá d'alice viu.

Ulpianescu : (la o parte.) Auleo Dómne! Sè spunu séu sè nu spunu? Totusi va fi mai bine, déca voiu pute scapá cu pielea curata.

Movilescu : (restitu.) Nu vorbesci?

Ulpianescu : (tremurandu.) Vorbescu, vorbescu, me rogu cu umilintia.

Movilescu : É bine?

Ulpianescu : Epistol'a a fostu sè ajunga in ma-n'a domnului *Iustinianu*.

Veronica : In a lui *Aureliu*?

Virginia : Istori'a se incurca de minune bine. Éta ce aventura interessanta!

Cleopatra : Dar e o calumnía, infama ceea ce dice acestu omu.

Movilescu : (catra *Ulpianescu*.) Adeveresce omule, séu ti-taiu urechile.

Ulpianescu : Voiu adeveri indata. Dar sè chiamámu pe Jeanu! Elu mi-a spusu.

Cleopatra : Sè nu ne dejosimu, pana sè ajungemu in gur'a servitoriloru. Nu trebue sè chiamámu pe Jeanu. Éta eu recunosc, cá epistol'a a fostu menita domnului *Iustinianu*.

Veronica : Recunosci? Ah! fatiarnica! Ast'a a fostu dara resbunarea ta in contra Virginiei?

Virginia : Resbunare in contra mea? Ce va sè dica ast'a? Asiá dara aice s'a tiesutu unu complotu.

Veronica : Inse nu cu invoiearea mea si cu concursulu meu. Eu am spusu din capulu locului, cà nu me invoieescu la nimica si nu ieu a supra mea nici o resbundiabilitate.

Virginia : Va sè dica ai sciutu si tu, si totusi nu mi-ai graitu. Ast'a e amiec'a si sinceritatea ta?... Incátu pentru Cleopatra...

Cleopatra : Scumpe Ieronime, tu me credi dara vinovata?

Movilescu : Cam asiá. Dar lasa, cà vomu vorbi mai tardiu. Déca ve va fi cu placere, poftimu onorabile tribunalu in gradina!

Veronica : Pré bine. Sè esimu!

Cleopatra : (esindu trece pe langa Ulpianescu, si i dice incetu.) Ticalosule! (Esu toti, afara de Ulpianescu.)

Scen'a XI.

Ulpianescu singuru.

N'am norocu si pace buna!... Am voitu sè

Marele duce Nicolae,
comandantulu siefu rusu.

Abdul-Kerim pasia
generalissimulu turcu.

Cleopatra : Rogu-te, nu continuá! Sciú ce vrei sè dici. Recunoscú, cà meritu man'a ta. Am gresítu. Dar ve rogu pe amendóue sè me iertati. Am voitu sè facu o nevinovata intriga de amoru. Inse m'am pacalitu. Éta me si pocaiescu.

Movilescu : Nevinovata? Voiu vedé acusi.

Virginia : Eu te iertu.

Veronica : Si eu.

Movilescu : Dar eu nu. Inse nu poftescu sè desbatemu aice si acuma mai departe acésta cauza. Credu, cà e destulu de limpedita. I voiu face eu acusi deslegarea finala.

scapu de duelu, si éta m'am scapatu si de postu... Lucru prostu!... Si ce planuri frumóse mi-am facutu... Cum asiu mai fi traitu eu de bine!... Asiu fi ajunsu domnu si n'asiu fi lucratu nimica... M'asiu fi ingrasiatu cá si egumenulu din cutare manastire; dar éta cà trebue sè remanu slabu si uscaciosu, cá si croitoriuulu care in veci nu are ocaziune sè fure din panur'a ce i s'a datu...

(Finea va urmá.)

Iosifu Vulcanu.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

Cei doi cai incepura sè inainteze érași in galopu pe o cale la inceputu larga, care inse nu peste multu se transformà in o carare atâtu de ingusta, in câtu amazon'a si cavalerulu, mergêndu langa olalta, mai cà se atingeau, si câte-odata lungile bucle parfumate ale junei femei loviau chiar faci'a lui Saint-Maixent.

O bolta désa de frundisii se intindea a supra capului Olimpiei, si a marquisului, si acést'a facea calea cam intunecósa. Copitele cailoru loviau muschiulu secu, fara sè stîrnésca echou.

In departare nu se audiá decâtu canteculu monotonu alu cucului si miculu sgomotu secu produsu de ciocanitóre, lovindu trunchiulu arboriloru cu verfulu ciocului seu ascútitu.

Capetulu-Lumei érá unu locu mai renumitu in acésta parte din Auvergne, unde se intemplara faptele ce povestimu, si — lucru rar — érá vrednicu de renumele seu.

Cetitorii nostri sè-si inchipuiésca o vale ingusta si adâncă, incungiurata de niste masse de granitu de o inaltime ametitóre.

De-odata acele masse se apropiu si se finiau intrunindu-se, formandu in faci'a visitoriului unu zidu giganticiu si intunecosu, care par cà dicea omului : „Nu vei merge mai departe de aici !“

Pentru acést'a se numiá Capetulu-Lumei.

De la inaltímea cea mai inalta a stâncei, unu torentu coborindu-se din muntii ce inchideau orizontulu si ale caroru piscuri albe se pierdeau in mijloculu noriloru, grabiá in josu cu unu sgomotu de cataracta si disparea intr'o prepastia cercularia, de unde esiau nencetatu niste aburi albi, ce semenau unui noru de fantóme.

Prepasthi'a acestei adâncimi érá atâtu de mare, in câtu padurarii din pregiurulu acela afirmu cu tóta convingerea, cà nu are fundu, séu cà celu putinu ajungea in linia drépta pana 'n mijloculu pamentului.

Arborii mari ai padurei ajungeau mai pana la marginea abisului, si aburii cascadei acoperiau cu o vecinica rosietia frundiele castaniloru din apropiare.

Astu-felu érá locul unde mergea Olimpia, condusa de Saint-Maixent.

O departare abiá de o mila despartiá Capetulu Lumei de cârcim'a unde Lazaru in diu'a precedentă asiediá pe cei patru banditi ai sei.

Cam la o suta de pasi de abisu terenulu deviniá lunecosu si greu pentru cai, càci o multime de cursuri mici de apa se stracorau sub iérba si sub muschiu.

Unulu din aceste cursuri se versá intr'unu micu bazinu rotundu, taiatu de natura cu o perfectiune miraculósa. Unu fiu de rege ar fi invidiatu acea scaldă de granitu poleitu, unde viniau sè beie tóte pase-rile padurei.

Saint-Maixent statù locului.

— Nu putemu merge mai departe cu caii, — dise elu. Déca vrei, vér'a mea, sè mergemu pe josu, si pana candu Germain va lasá sè beie caii nostri din acésta adaptatóre de stâncă, noi vomu trece inainte pana la marginea prepastiei . . .

Olimpia nu response, ci se coborì de pe calu fara ajutorulu cavalerului seu.

Frênele fure date in mânilé servitoriului, si jun'a femeia, aredicandu cu o mâna rochi'a sa si cu cealalta radiemându-se de bratiulu marquisului, dise intr'unu tonu cá de comanda :

— Vino, vere . . .

Amendoi, mergêndu cu precautiune prin locurile uscate ale terenului, se indreptara spre partea cealalta a vâii.

Dupa ce lasara in urm'a loru cei din urma castani ai padurei, Saint-Maixent se oprì.

— Cum ti-place loculu acést'a? — intrebà elu pe marquis'a.

— Mi-pare maretu, dar de o tristétia inspaimentatóre, — response frumós'a Olimpia. Unu asemenea locu te infióra. Ti-vine a crede, cà aici se va intemplá unu ce infricosiatu. Mai cà mi-i frica.

— E bine, sè nu mai remânemu dara nici unu momentu aici !

— Dta credi dara cà me temu? Mi-ai disu, cà vomu merge pana la marginea prepastiei . . . Vino . . .

— Dar, vér'a mea . . .

— Vino, eu voiescu !

XXIX.

La Capetulu-Lumei.

Saint-Maixent se inchinà in semnu de ascultare si apucà éra-si sè mérga catra abisulu in care se versá cascada.

Olimpia, gasindu fara indoiéla, cà elu merge pré incetu, i parasi bratiulu si inaintà singura pana la marginea estrema a vâii rotunde, din care se audiau mugirile surde, si din care esiau aburii despre cari vorbiramu, si plecându-se spre acea prepastia cu o indresnéla de necrediatu, voiá sè mesure adâncimile intunecóse, pe cari norii umedi si miscatori i inchideau dinaintea ochiloru.

Marquisulu ajunse la ea inspaimentatu de indresnéla ei.

In adeveru in fia-care momentu putea s'o cuprinda ametiel'a, facêndu-o sè-si piérda ecuilibrulu, si miliónele cu atât'a caldura dorite de elu aveau sè dispara in abisu dimpreuna cu ea.

La acesta ideia, Saint-Maixent simti unu floru trecêndu prin corpulu seu.

Jun'a femeia se totu uitá si pareu a fi de totu adâncita in privirea sa.

Marquisulu nu cutezà nici sè-o atinga, nici sè-i adreseze o vorba, càci in situatiunea critica in care se asiediá ea fara vointi'a ei, cea mai usióra suprinde, cea mai mica miscare, putea sè devina periculósa.

De-odata Olimpia facù doi pasi inderetru, se întórse catra gentilomulu si aruncandu pe fati'a lui o privire fórte curiosă, lu-intrebà, aretandu-i prepasti'a cu capetulu sbicului :

— Ce ai face déca asiu cadé acolo ?

Suprindeera marquisului, fu fórte mare ; cu tóte aceste, ori câtu de putinu fu pregatitu la acésta întrebare, elu response fara siovaire :

— Asiu sarí si eu acolo numai decâtu.

— Cà sè me scapi? — continuà Olimpia. Scii bine, cà aceea ar fi cu neputintia.

— Da, sciu.

— Dar atunci pentru ce m'ai urmá?

— Cà sè moru cu dta.

Lungele pleope ale Olimpiei se lasara pe ochii ei mari, si rosiéti'a fatiei sale deveni si mai viua.

— Dici ceea ce cugeti, vere? — continuà ea dupa o secunda.

— Te asigur.

— In adeveru ai face acésta?

— Ti-juru pe onórea mea de gentilomu! Te mai indoiesci?

— Cum sè me indoiescu? Credu cà nu s'a mai vediutu nici odata unu frate voindu sè móra pentru cà a moritu soru-sa.

Aceste cuvinte din urma, fure insotite de unu zimbetu stralucitu.

— Olimpio! Olimpio! — strigà marquisulu intr'unu tonu emotionatu si cu o vóce passionata, — scii cà ceea ce simtiescu pentru dta nu este o iubire de frate! Scii bine, cà eu te iubescu altu-felu, si de o mîia de ori mai multu decàtu viéti'a mea! Pentru ce continui dara a jocà cu mine acestu jocu crudu? Pentru ce voiesci a-mi frange ànim'a, aretandu-mi cà nu me intielegi?

Frumós'a Olimpia pentru prima-óra nu intimpinà acésta declaratiune prin risete séu prin unu respunsu batu-jocoritoriu.

Ea si-inchinà capulu fara a raspunde, si norulu ros'a a fatiei sale devinì rosiiu ardietoriu.

Dupa aceea, peste unu momentu, radiemandu-se de nou de bratiulu marquisului, ea dîse cu o vóce atàtu de lina, in càtu acea mai cà se pierdea in sgomotulu mare alu apeii ce curgea:

— Vîno . . . sè mergemu . . .

Si dîns'a lu-conducea spre partea in care caii remasera sub pad'i'a servitoriului. Ea mergea iute si totusi pareà cà frânta prin o adâncã emotiune din launtru si se impedeà la o fia-care pasiu.

Saint-Maixent trebui sè o aredice cà s'o urce in sié, si ea prinse frêulu cu o mana nesigura si mai tremuratóre.

— Ce stramutare! — cugetà marquisulu, — ce pregatire minunata pentru scen'a teatrala ce are sè se petréca.

Olimpia si tovarasiulu ei mergeau in pasi, fara sè schimbe o vorba. Saint-Maixent se ferià a rumpe tacerea acést'a; elu sciea fórtè bine, cà visàrile junei femei i voru servi mai bine, decàtu cele mai stralucite cuventàri.

Acést'a durà câte-va minute, apoi dómn'a Chavigny parù a se desteptá de odata.

— In galopu! — dîse ea, — in galopu! — ridicandu-si sbiciulu si lovindu-si iép'a, cà s'o stêrnésca.

S'ar fi pututu crede, cà in acésta cursa furiósa ea cautà a fugi de propriiele sale cugete.

Marquisulu se lasà intrecutu suridiendu.

De odata, dinapoi'a loru, resunà unu strigatu.

Olimpia si Saint-Maixent si-oprira caii si se rentórsara.

Calulu servitorului, care vinià in urm'a loru, cadiù, si acela cadiù intr'unu modu atàtu de nenorocitu pe calaretiulu seu, încàtu servitorulu in cadere si-rupse unu picioru.

Saint-Maixent se cobori si fugi la elu.

Omulu suferià grozavu; calulu nu se putea a-redicá.

— E gresiél'a acestui dobitocu ticalosu! — gân-gavi servitorulu injurandu cà unu paganu. Unu mo-

mentu elu incepù a tremurà sub mine, pare c'ar fi fostu beatu; lu-impitenai càtu mai tare, candu de odata, éta elu a scapetatu din tóte cele patru picióre pe unu terenu atàtu de netedu, cà si ale'a mare a parcului. Si privesce, domnule marquis, nici nu mai resuffa, e cà mortu . . . Par' cà a intratu in elu Necuratulu.

— Bunulu meu baiatu, — i dîse gentilomulu, — nu te teme de Necuratu. Caii nostrii inferbintati au beutu apà fórtè rece din fantan'a de la Capetulu-Lumei, si acésta nebagare de séma e singur'a cauza a nenorocirii ce a patitu. Fii siguru, cà voiú avé grigia de tine, si nu peste multu te vei vindecá; si ti-promitu din pung'a mea unu daru frumosu.

— Domnulu marquis e fórtè bunu, inse bietulu meu picioru me face sè suferu infricosiatu.

— Aibi curagiu si rabdare, te voiú pune langa unu trunchiu de arbore, si indata-ce ne vomu rentórtce in castelu, voiú tramite pe ortacii tei sè te aduca a casa.

Saint-Maixent asiedià pe servitoru cum putù mai bine, spre a-i usiorá in càtu-va junghiurile ce-i causá piciorulu frantu. Lasà acolo calulu totu intinsu, care pareà de jumetate mortu, si se rentórtse la Olimpia.

— Sè grabimu, — i dîse ea, — trebue sè trami-temu càtu mai iute va fi cu putintia ajutoru acestui nenorocitu.

Si ea manà de nou iép'a sa in galopu.

In restimpu de optu séu diece minute Nina alergà repede cu vigórea sa indatinata, apoi merse mai incetu fara sè se véda din ce cauza, si dómn'a Chavigny esclamá cu mirare.

— Ce s'a intemplatu, vér'a mea? — intrebà marquisulu.

— Iép'a mea s'a impedeatu de dóue ori dupa olalta; nu mi-se pare cum stà pe picióre, se clatina, par cà ar stá sè cada. Curiosu!

— In adeveru curiosu! — murmurà Saint-Maixent. Perulu seu uscatu si stralucitu, éta cà acuma e acoperitu de sudóre, narile-i se reslatiescu, costele-i par' cà se frangu. Ce reu grabnicu e acést'a?

La acésta intrebare, frumós'a Olimpia nu putù responde.

— Dóra nu va fi nimicu, — siopti ea. Sè plecàmú; cugeta, cà acestu bietu de Germain nu póte sè remana multu tîmpu parasitu!

Nina, pe care sbiciulu o atinse de nou, facù o incercare spre a rencepe galopulu, dar puterile o parasira: ea tremurà pe piciórele sale slabite, apoi se leganá cà luntrea ce va sè se cufunda, si in urma cadiù, trêntindu pe Olimpia in caderea sa, intocmai cum calulu servitorului trênti pe Germain.

Spre norocire marquisulu se aflá acolo, gata spre a o ajutá; elu prinse jun'a femeia — asià dicèndu — in sboru si o redicà din siea mai nainte de a o fi trêntitu Nina.

Acést'a se intemplà intr'o poiéna acoperita cu tufe mari si cu stânce pline de buruiene.

Acésta poiéna pareà a fi desiérta.

Olimpia se desfacù din bratiiele lui Saint-Maixent si aruncà o privire nemangaiabila a supra ieppei pe care o iubià multu.

Nina, intinsa pe muschiu, pareà incapabila de a face nici o incercare de a se redicá.

Niste miscàri convulsive, cari semenau cu acele ale agoniei, scuturau corpulu seu elegantu si svelt.

— Muri-va? — întrebă jun'a femeia cu lacrimi în ochii ei.

— Că se vorbescu sinceru, vér'a mea, eu tare me temu de ast'a. Totusi este cu putintia, cá acésta crisa neesplicabila sè aiba unu sfirsitu norocosu; dar abia cutezu sè speru acést'a.

Pana candu dise aceste, Saint-Maixent ascultá cu atentiune incordata acele sgomote monotóne, cari semenau cu vocile padurilor, candu ventulu adhía printre frundie.

Parea cá astépta ceva si cá astépta cu nerabdare.

De odata tresari si cu mare greutate stinse fulgerulu care stralucía în privirea sa.

O siueratura usióra, pe care ori cine afara de elu ar fi pututu-o confundá lesne cu canteculu glumeti alu unei merle bine dispuse, se facú audíta la mica departare.

— Serman'a Nina! — reluá cu tristétia dóm'n'a Chavigny; — erá unu animalu bunu! . . . sariá vesela sub mine si pareá falósa de a me purtá! Déca nu o voiu mai vedé viua, mi-va paré reu multu timpu.

Frumós'a Olimpia sterse o lacrima, apoi dupa tacere scurta continuá:

— Suntemu celu putinu la dóue mile de castelu! Ce vomu face?

— Nimica nu e mai simplu, vér'a mea, — respunse Saint-Maixent, — si acést'a sè nu te neliniscéca. Voiu luá siéu'a de pe Nina, careia i este de prisosu, si o voiu pune pe Ralph, care — gracia cerului! — se pórtá de minune. Si dta te vei urcá pe elu.

— Dar dta?

— Eu voiu merge pe josu; dóue mile pentru unu vênatoru cá mine, nu sunt nimicu; nu ni va trebui mai multu decátu o óra.

Fara sè astepte respunsulu marquisei, Saint-Maixent se puse a deslegá ching'a Ninei si a asiedia siéu'a femeiesca pe spatele vigurosulu alu calului spaniolu.

Abia fini acést'a, candu calulu — apucatu de unu capritiu momentanu — séu dóra indemnatu de o impintenare misteriósa si nevedita, si-aredicá iute capulu, smulse frânele din manile marquisului si apucá sè alerge iute în mijloculu poienei.

Olimpia scóse unu tipetu.

— Nu te teme, vér'a mea, — grabi a-i dice Saint-Maixent, — Ralph e fórté blandu, elu cunóscé vocea mea si se va oprí; lu-voiu readuce fara multa greutate.

Si dinsulu fugi dupa calu, care — falosu si viosu de libertatea sa câstigata, sariá cá si unu mândiu de unu anu.

Frumós'a Olimpia remase singura la tulpin'a unui castanu giganticu.

XXX

Banditii falsi.

Abia trecú unu minutu, si Saint-Maixent disparú dinapoia unui trunchiu de stânce acoperite de vegetatiuni bogate, ce amu descri'so în poiéna.

Abia disparú elu din vedere, candu patru siueraturí resunara lamuritu si distinsu, venindu din patru ânghiuri ale unui patratu, în mijloculu caruia se aflá dóm'n'a Chavigny.

Si de odata niste ómeni cu fetie de banditi

esira dintre tufe si se indreptara repede catra jun'a femeia.

Olimpia, vedindu apropiandu-se aceste figure intunecóse, fu cuprinsa de frica si voi sè fuga, dar noii venitii inchisera calea.

Ea se 'ncercá a strigá ajutoru, sperandu a fi audita de Saint-Maixent; dar i fu cu neputintia a scóte unu sunetu; spaim'a inghiatiá pe buzele sale tipetulu înainte de a-lu scóte.

Cei patru ómeni totu se apropiau.

Si erau asiá de aprópe, încátu li ajungea a-si intinde bratiile spre a atinge pe jun'a femeia.

Ea si-aduná tóte puterile, totu curagiulu seu, si dise cu o voce tremuranda:

— Ce vreti cu mine?

Unulu dintre banditi si-luá josu pelerí'a deformata; i facú o salutare grotesca si respunse, punendu-si man'a pe ânima:

— Linisceste-te, dómna marquisa, nu ti-se va face nici unu reu!

— Inca odata ce voiti cu mine? Sunteti lotrii?

— Nici decátu! — respunse omulu cu pelerí'a în mana cu o miscare de indignatiune comica. Dóm'n'a marquisa ne ofenséza, vorbindu-ni astu-felu, celoru mai de omenia flacái din lume, insarcinati cu unu rolu care ne onoréza! Suntemu agentii diplomatici ai unei impaciuiri de casatoria; viniramu sè cautámu pe dóm'n'a marquisa din partea pré naltului si pré puterifului domnu, marquisulu d'Aubray de Chavigny, barbatulu ei, care nu mai póte sè traiéscá fara ea.

Olimpia tresari din crescetu pana 'n picióre.

— Si déca voiu refusá a ve urmá? — întrebá ea.

— Dóm'n'a marquisa nu va refusá; vede bine, cá noi suntemu multu mai tari. Noi vomu pazí tóte respectele, si déca dóm'n'a marquisa se va supune, precum nu me indoiescu, si ne va insotí de buna voia, vomu puté evitá d'a-i legá manile si de a-i pune unu scalusiu în gura.

— Lasi ce sunteti, me atacati fiindu cá me credeti fara aperatoru. Dar eu nu sum singura. Ajutorulu meu va vini.

— Scimu fórté bine, cá dóm'n'a marquisa se afla sub protectiunea unui gentilomu; dara noi suntemu patru insi, inarmati bine, resoluti de totu, si déca acelu gentilomu ar avé nebuní'a de a se vèrí în ceea ce nu-lu privesce, noi lu-vomu omorí indata. Ascultane, dómna! Cátu de putinu de cumva dóm'n'a marquisa tîne la viéti'a cavalerului seu, i svatuescu a se decide. Domnulu Chavigny, lipsitu de timpu indelungatu de presinti'a dulce a sociei sale bune, e nerabdatoru si se schimba invederatu; sè nu facemu a asteptá pe acestu domnu vrednicu. Avemu cai la câtiva pasi, intr'unu locu frumosu, dóm'n'a marquisa binevoiesca a merge pe josu pan'acolu.

— Nici odata! — respunse Olimpia resoluta.

— Acest'a e cuventulu din urma alu dómnei marquise?

— Da! de o suta de ori da!

(Va urmá.)

S A Z O N U ?

Calendarulu septemanei.

Dumin.	15	27	E. Rusalii. c. p. Pacomiu M.
Luni	16	28	Lunia rusal. c. p. Teodor Sfantit.
Marti	17	29	ss. ap. Andronicu, Iunia.
Mercuri	18	30	ss. mm. Petru, Dionisiu, Andreiu.
Joi	19	31	s. st. m. Patriciu, s. Acaciu.
Vineri	20	2	s. m. Talaleu, cc. pp. Nicita, Ioanu.
Samb.	21	2	ss. Imper. Constantin si Iléna.

Damele romane si resboiulu.

Abia incepù sè bubuie primulu tunu pe pamentulu Romaniei, damele române si grabira a-si face datorfa.

Onóre loru!

In nrulu trecut publicamam formarea unui comitetu de dame in Iasi, pentru ajutorarea ranitoru, — si éta acuma ne aflamu in placut'a positiune de a puté reproduce dupa „Timpulu“ urmatórea depesia a nobileloru nóstre surori din Bacau.

Depesi'a suna astfelu:

Inaltiméi sale Elisabeta Dómn'a Romaniei,

Maria Ta!

Miscate de suferintiele ce amenintia Tíer'a nóstra, in impregiuràrile de fatia, Societatea dameloru din Bacau au formatu unu comitetu, in scopu d'a aduna prin concursulu tuturoru cetatieniloru din acestu judetiu, sume de bani spre a veni in ajutorulu ranitoru din armat'a nóstra. Cu profundu respectu si multu devotamentu rugamu pe Maria Ta sè binevoiesca a luá acésta initiatiua patriotica sub augustulu Seu patronagiu, onorand'o cu primirea presidentiei.

Ale Mariei Tale, pré plecate serve:

Zulnia Sturdza, Natalia Willner, Catinca Krakti, Cleopatra Sturdza, Natalia Dimitriu, Olga Septelici, Hortensia Mortun, Eugenia Sachelarie, Savastita Rosetti, Ruxanda Sturdza, A. Pulcherie, A. Doniche, Maria Cheninger, Eleonora Lozinska, Monahia Eugenia Sion, Aglae Exarhu, Caterina Teodoru, Maria Dumbraveanu, Alina Corivan, Polixenia Spiru, Anna Dragomirescu, Josefina Cernahovski, Helena Holban, Zoe Tetoianu, Eleonora Rosetti, Eleonora Mortun, Zoe Mortun, Maria Andrei, Tarsitia Bene, Savasta Dumitriu, Pulcheria Floresco, Catinca Rosetti, Maria Istratti, Elena Tintesco, Elena Tuvinarachi, Maria Tataru, S. Radovici, Maria Savloska, Catinca Miller, Catarina Voronca, Sitia Vasiliu, D. Homocianu, Maria Macri, Catarina Panu, Catarina Kiro, Maria Paltier, Catinca Dragoevici, Aristia Sacara, Maria Ene, Maria Tilenski, Eleonora Stane, Amalia Klugher, Matilda Sevastianu, Catarina Teleniski.

Nobilulu esemplu alu dameloru nóstre din Romania n'a remasu fara resunetu nici dincóce de Carpati.

Chiar acuma primimu urmatórea insciintiare:

Societatea de dame române in Sibiiu.

Procesu verbalu.

Astadi in 17 maiu 1877 subsemnatele, in faci'a

eveneminteloru ce incepu si au inceputu dejá in orientulu Europei, conduse de simtiementulu de umanitate, au crediutu de a loru sacra detorintia, de a veni cu mijlócele loru possibili in ajutorulu ostasiloru români raniti, si usiorarea suferintieloru familieloru celoru cadiuti in lupta.

Spre acestu scopu au decisu si decudu, a institui unu comitetu esecutivu constatatoriu din o presidenta, o vice-presidenta, o cassiera, dóue secretare si 12 persóne. Acestu comitetu se va intruni dupa trebuintia.

Chiamarea comitetului este:

1) de a primi tóte ofertele de ori-ce natura aru fi ele spre scopulu mai susu disu;

2) de a le inaintá la locul destinatiunii loru.

Dupa aceste au purcesu imediatu la alegerea comitetului esecutivu, si s'au alesu:

Presidenta: Juditha Macellariu. Vice-presidenta: Maria Hannia. Cassiera: Agnes Popa. Secretare: Calliope Boiu si Maria Cosma.

Celelalte 12 persóne: Ioana Badila, Ana Bechnitiu, Eleuteria Cristea, Maria Cuntianu, Sabina Brote, Ana Hodosiu, Ana Moga, Alessandrina Mateiu, Ermina Pacurariu, Iosefina Pascheviciu n. Dunca, Elena Popescu si Iosefina Racuciu.

La siedintiele comitetului au dreptu a participá cu votu consultativu tóte Dómele contribuitoare.

Dupa aceste procesulu verbalu s'a cetitu si scrisu.

Datu Sibiiu cá susu.

Juditha Macellariu m. p., Ana Bechnitiu m. p., Maria Cosma m. p., Ana Hodosiu m. p., Calliope Boiu m. p., Ermina Pacurariu m. p., Marina Romanu m. p., Agnes Popa m. p., Iosefina Racuciu m. p., Alessandrina Mateiu m. p., Aneta Stoica m. p., Maria Cuntianu m. p., Sofia Popa-Radu m. p., Ana Kremer m. p., Sabina Brote m. p., Maria Ohnitiu m. p., Maria Streulia m. p., Constantia Tobiasiu m. p., Elena Adamoviciu m. p.

Comitetulu dameloru române din Sibiiu a emisu urmatorulu

Apelu catra Române.

In faci'a conflagratiunii din orientulu Europei, conflagratiune ce are sè atinga si a atinsu dejá pe fratii si surorile nóstre din Romania, noi, conduse de simtiulu inimei nóstre, si inspirate totu-de-una de instinctulu sublimu alu umanitatii, nu putemu stá indiferente la ceea ce fratii si surorile nóstre, ei, sângele nostru, voru avé de a îndurá in acésta mare drama ce se prepara si s'a inceputu dejá pe frumósele, istoricele si de vechiu sânge fumigândeale tiermuri ale Danubiului.

Pentru aceea Românele din Sibiiu s'au intrunitu astadi cu scopulu de a veni si ele cu mijlócele loru possibili in ajutoriulu ostasiloru români raniti si in usiorarea suferintieloru familieloru acelor ostasi, cari au cadiutu séu voru cadé in lupta; si spre acestu scopu si-a formatu unu comitetu esecutivu.

Simtiulu de fice, mame si surori ne impune acésta detorintia.

Inim'a noastră totu-de-una tremura si s'apasa de durere, candu audimu că se face resboiu; pentru că ne dore de sângele ce se vërta prin puterea armelor. Dar candu resboiulu este inevitabilu, atunci inim'a noastră se deschide, si striga ajutoriu pentru cei ce suferu prin foculu armelor!

Acést'a e totu ce noi putemu face.

Sè venimu dar si sè dăm ajutoriulu nostru possibilu intru realizarea scopului ce ne-amu propusu. Sè ne intrunimu cu tótele intru a aduce sacrificiuri, pentru scumpu sângele nostru, si pentru sacr'a noastră religiune.

Invităm dar cu iubire pe tóte românele surori ale nóstre, cari consimtu cu scopulu ce ne-amu propusu, cá sè binevoiesca a-si aduce fia-care obolulu seu.

Ne permitemu a face atente pe binevoitórele oferente cá :

1. Fasi'a din pânza sè aiba o latîme de 6 pana la 12 centimetri si lungime de 4 pana la 15 coti. Aceste fasii se rupu ori se taia in lungimea pânzei, ér la capetâiele fasiei se notéza cu negrêla, câta lungime are.

2. Fasi'a de flanelu, din flanela fina si noua, se rupe in lungime si nu trebuie innadite; lungime si latîme, cá si cele de pânza.

3. Fasi'a de tifonu nou, lungime de 8 coti, latîmea de 6 pana la 12 centimetri.

4. Triangule, din pânza noua séu vechia, sè se taia din patrate ale caroru margini sè aiba 36 pana la 48 centimetri.

5. Compresse. Pânza vechia de olanda séu de humbacu, de latîme de 12 centimetri si de lungime de 12 pana la 36 de centimetri.

6. Scam'a trebuie sè fia facuta din pânza de atia vechia, curata si móle. Este bine a nu amestecá scam'a cu fire de diferite grosime, ci a asortá fia-care deosebitu in harthia alba si curata. Numai cu degete curate si sanetóse sè se lucreze scam'a : ori ce necuratenia a scamei póte fi vatematóre ranitiloru.

7. Cércéfuri adeca pânza vechia de diferite marimi se intrebuintéza multu la greu raniti, cum si vat'a fina neintrebuintiata, pânza de cauciucu, musiamá subtire.

Ofertele sunt a se adresá : la president'a comitetului *Juditha Macellariu* in Sibiiu (Hermannstadt.)

Comitetulu va dá ratiuni in publicu despre ofertele incurse si despre administratiunea acelor'a la locul destinatiunii lor.

Sibiiu, 17 maiu 1877.

Comitetulu.

Cronic'a resboiului.

(H.) Evenimentele in orientu se incurca din ce in ce mai tare. Telegrafulu ni aduce mai in fia-care di suprinderi nóue.

Noutatea cea mai importanta pentru noi se resume in cuvintele : **Romani'a si-a proclamatu independinti'a** si totu-odata a declarat resboiu Turciei. Faptulu acest'a s'a petrecutu la 19/21 l. c. in Bucuresci, votându-lu atátu camer'a, câtu si senatulul in unanimitate.

In legatura cu acést'a s'a votatu si crearea unei decoratiuni militare.

In diu'a urmatóre, adeca la 10/22 maiu s'a serbatu la Bucuresci aniversari'a a diece a suirii pe tronul a principelui Carol. Entusiasmulu a fostu mare. Sér'a orasiulu s'a iluminatu.

Armat'a româna ocupa cu demnitate posturile sale pe malulu Dunării. Tóte scirile respândite de diarele inimice Româniloru despre armat'a româna sunt niste minciuni infame. Entusiasmulu ostasiloru români e mare, sunt bine prevediuti cu arme si munitiuni, au ofiieri abili, si in câtu privesce hran'a — sunt bine prevediuti, atátu ei, câtu si caii lor.

Armat'a russa de la Dunare continua operatiunile sale. Ea se intinde din ce in ce peste tóta Romani'a. Deja a trecut Oltulu si a petrunsu pana cam catra Turnu-Severinu. Cartirulu generalu e in Ploesci, unde siede si marele duce Nicolae, carele are sè se mute la Cotroceni, in palatul de véra alu principelui Carol. Tiarulu inca se astépta la Ploesci, ma se afirma cá are sè sosésca acolo la 2 juniu st. n. Terminulu acest'a se considera cá semnalul, pentru cá Rusii sè incépa a trece Dunarea. Se dice, cá trecerea are sè se faca la patru puncte, a nume la : Braila, Giurgiu, Calafatu si Turnu-Severin.

Apropiarea armatei russe de graniti'a Ardélului a îndemnatu si pe **Austro-Ungaria** a tramite unu corpu de armata in Ardélul Diarele din Oradea-mare, Aradu si Timisióra anuncia, cá pe acolo se transporta mereu ostasi catra Ardélul.

Armat'a turca va avé unu rolul fórtu greu, cáci — pe candu Rusii'a dispune de unu milionu de soldati — Turcii'a abiá are 300,000. Cu tóte aceste turcii facu tóte opintirile. Sultanulu a proclamatu resboiulu santu si va plecá insu-si la câmpulu bataliei, ducându si stégulu profetului. La Constantinopolu s'a inceputu a se formá o legiune polóna, inse polonii nu pré voiescu sè se inscrie, numai 60 de insi s'au adunatu. Apoi turcii facu rescóle dinnapoia armatei russesci in Asi'a, si in asta privintia au si raportatu óre-care successu.

Din Asia sosescu sciri despre batái mai multe. Turcii au ocupatu de la Rusi portulu si orasiulu Sucum-Kaleh, si de acolo facu mari stricatiuni óstei russesci, atítiandu rescóla in dosulu ei intre cerchezi. De alta parte centrulu óstei rusesci inaintéza din ce in ce mai multu spre Kars; de curendu a ocupatu orasiulu Ardahan, unde turcii au perdutu 60 de tunuri, munitiuni si viptuale multe si o multíme de morti!

I.

Corespondintia particulara.

Bucuresci 18/20 maiu. De candu v'am tramisu ultim'a mea scrisóre, s'au petrecutu evenimentete mari la noi. Nu le voiu schitiá. In privint'i'a acelora asiuvini tardiu cu raportulu meu. Sum convinsu, cá le-ati aflatu din diure. Ceea ce voiu sè adaugu eu, este sè ve semnalezu spiritulu publicu, cu care se intimpina acele evenimente.

Diarele inimice Româniloru nu se sfiescu a scóte la lumina in tóte dilele o multíme de scornituri din cele mai perfide relative la noi Români. Este dara dator'i'a mea, d'a ve asigurá, cá adevéru este tocmai contrarul acelor sustínute de diarele numite.

Fia siguri fratii nostri din ori ce parti, cá noi avem inim'a la locu si cumpenimu bine tóte circum-

stantiele. Resboiulu presinte a stinsu ur'a de partide din pepturile n'ostre. Toti avemu o programa: Mântuirea patriei! Éta cuventulu care ne electriseza, care ne entusiasmeza!

Câci, tocmai fiindu cã pericolulu e mare, si entusiasmulu nostru este d'asemene. V'am scrisu despre ofertele ce se facu in t'ota tiér'a pentru armata. Sè adaugu acuma apelurile diferiteloru corporatiuni si pers'one facute in interessulu santei cause.

Apelulu dameloru din Iasi credu cã v'a sositu. (L'amu publicatu in nrulu trecut. Red.) Éta cã si Societatea internationala de dame face apelu la caritatea membriloru si filantropiloru, rugându-i a contribuî la usiorarea suferintieloru, prin oferire de bandage pentru raniti; ofrandele se voru luá in primire, calea Mogosióie, casele Filipescu la gradin'a de copii. Comitétulu dà si o descriere de bandagele usitate la raniti. Éta-le: 1) Fasia, din pânza vechia de olanda, ori de America noua; 2) Fasia de flanela, din flanela fina si noua; 3) Fasia de tifonu nou; 4) triangule, din pânza noua séu vechia; 5) compresse, pânza vechia de Olanda séu de bumbacu; 6) scam'a trebuie sè fia facuta din pânza de atia vechia, curata si móle. Este bine a nu amestecá scam'a cu fire de diferite grosime, ci a ascortá fia-care deosebitu in hârthia alba si curata. Numai cu degete curate si sanetóse sè se lucreze scam'a; ori ce necuratenia a scamei póte fi vatematóre raniteloru; 7) cercéfuri, adeca pânza vechia de diferite marimi, se intrebuintieza multu la greu raniti, cum si vata fina neintrebuintiata, pânza de cauciucu, musiana subtire (tafta).

Comitétulu centralu alu Societãtii Crucei-rosie din Romania inca face unu apelu la toti medicii si farmacistii, precum si la t'ote inimele generóse, cerendu concursulu tuturoru pentru desvoltarea acestei institutiuni umanitare. Cu ocasiunea resboiului turco-sêrbu unu numeru insemnatu de medici si farmacisti s'au pusu la dispositi'a acestei Societãtii si au adusu insemnate servicii pe câmpulu de lupta. Astadi, cându teatrulu resboiului pare a fi in parte si pe teritorulu nostru, nu ne indoiimu, cã acele inime generóse se voru grabí a responde la apelulu ce li se face.

„Preotii cu crucea 'n frunte!“ Astfelu a cantatu bardulu de peste Carpati. Cantulu lui a petrunsu si aici. In fati'a evenimenteloru grave s'a formatu aici unu comitetu alu preotiloru, care face apelu catra preotii din tiéra si din capitala. In acestu apelu se dice: „Nu putemu, nu scimu a manuí arm'a, spre a ne inspirá de spiritulu lui Farcasiu; sè facemu dar câtu putemu, spre a usiorá suferinti'a celoru ce manuescu arm'a pentru tiéra.“

Amiculu nostru comunu, dlul dr. I. C. Dragescu face unu apelu in „Romanulu“ catra d'omnele romane de peste Carpati, invitandu-le in termini fórtu caldurosi sè ajutóre cu bani si cu scama si bandage pe ostasii romani raniti. (A se vedé unu apelu analogu alu dlui Dragescu in nrulu trecut alu „Familiei“, in corespundinti'a din Craiova. Red.)

In fine trebuie sè constatu, cã nici israelitii nostri n'au remasu nepasatori. Unu comitetu compusu din ei face unu apelu catra toti coreligionarii loru. In acestu apelu intre altele cetimu urmatórele: „Tiér'a in care ne-amu nascutu reclama in timpulu de fatia sè-i platimu o mica particica din ceea ce ne-a datu din diu'a nascerii n'ostre... Patri'a n'ostra are nevoia de concursulu tuturoru fililoru sei. Ori ce divergentia

si deosebire dispare in fati'a acestei nevoi. Fiti fiii ei buni!“

—f—

II.

Sciri de prin alte diuare.

Luptele de la Oltenitia. „Romanulu“ scrie cu datulu 4/16 maiu aceste: „Pe la 6¹/₂ óre bateriele române de la Oltenitia au deschisu foculu a supra nóueloru baterii asiediate de Turci la Turtucaia. Bateriele turce au inceputu sè respunda. Acésta lupta de artilleria a duratu numai o óra si jumetate. Obusele turcesci din care d'asta-data mai multe au eclatatu, au fostu mai t'ote reu indreptate. In Oltenitia n'a ajunsu nici unu si cele mai multe au caditu spre Carantina vechia, unde d'asta data nu erau nici tunuri nici trupe române. Prim'a bateria româna care mai dilele trecute respunsese la bombardarea din Turtucaia, fusese in adeveru asiediatu la Carantina vechia. Se pare inse, cã Turcii nu bagasera de séma cã acea bateria sischimbasese in urma positiunea si astu-felu siperdura focurile contra Carantinei vechi, cu totulu pustie. In totu timpulu bombardarii de-a séra, trupele n'ostre n'au avutu nici unu mortu, nici unu ranitu; numai o róta de tunu fu lovita de o sburatura de abusu. Oficiarii nostrii asigura cã obusele baterieloru n'ostre eclatau dreptu d'a supra baterieloru turcesci.“

„Timpulu“ publica o corespundintia din Oltenitia cu datulu 4/16 maiu din care estragemu urmatórele: Lupt'a intre Turci si Români a inceputu éra eri pe la órele dóue dupa miédiadi. D'atunci pâna adi, dóue óre dupa amédiadi, putemu díce, cã aerulu din acésta parte a Dunării a fostu mereu intiesatu de mirosulu si fumulu prafului de pusca.“ Apoi vorbindu de entusiasmulu generalu si de solidaritatea nationala, corespundintele continua: „Cei alti soldati cari erau departe de lupta, ardeau d'o impacientia copilarésca d'a luá si ei parte. Dorobantii cu osebite strigau mai tare sè mérga si ei. Dar cum nu li s'a permisu implinirea acestei dorintie, câti-va au inceputu sè jóce de ciuda. De si lupt'a de eri a tinutu vr'o cinci óre, nici o perdere din partea Româniloru, pe candu din partea Turciloru s'a vediatu multi cadindu, intre cari si unu oficieru.“

Bombardarea Islasului. „Romanulu“ din 5/17 maiu scrie, cã in diu'a precedenta pe la 1 óra si jumetate unu monitoru turcu a inceputu sè bombardeze Islasulu. Bateria romana a ripostatu indata. Lupt'a a tinutu o óra. Din partea Româniloru a caditu unu sergentu maioru de calarasi. Monitorulu turcu a fostu lovitu de patru proiectile, din cari un'a a lovitu reu cataratulu. Astfelu elu a fostu nevoitu a se retrage in portulu de la Nicopoli.

In diu'a urmatóre bombardarea s'a continuatu. Turcii au voit sè stabilésca in fatia o bateria. Inse bateri'a româna a deschisu indata a supra turciloru unu focu viu, care i-a opritu a se stabili. Mai multe óre a urmatu o canonada fórtu viua intre bateri'a româna si o reduta turcésca. Români n'avura nici o perdere.

Si Garibaldi si-a innaltiatu graiulu in caus'a româna. „Telegrafulu“ din Bucuresci publica unu respunsu alu eroului legendaru la o epistola a dlui capitane Dunca. Éta ce dice elu intre altele: „Me intrebti, ce trebuie sè faceti? E bine, supune tinerimii române, cã si voi, cá si bulgarii, grecii, macedonenii,

tesalenii, albanesii, epirotii si celelalte popóre ale orientului, trebuie sè combateti, sub drapelulu liber-tății, pana veti goní semilun'a dincolo de Bosforu.“ Totu acestu diaru afla, că mai multi din vechii gari-baldiani sunt hotariti a merge in Romaní'a spre a lup-tă pentru caus'a româna.

III.

Depesie telegrafice.

Bucuresci 23 maiu. Printr'unu ordinu de di principele Carol enuncia, că a primitu comand'a suprema peste armata.

Bucuresci 23 maiu. Presedintele ministeriului Jonu Brateanu a salutat pe principele că pe primulu domnitoru neatêrnatoru alu Romaníei. Principele a respunsu, sperându că si puterile mari voru recunósce neatêrnarea Romaníei, căci acést'a e garanti'a pacii de la Dunare.

Bucuresci 23 maiu. In tóte luptele de pân'acuma, Românií au perdutu numai 6 morti si 3 raniti.

Bucuresci 23 maiu. Iluminatiunea de eri a reesitu fôrte frumosu. Pe stradele de frunte undulau mîi de ómeni. La 9 óre marele duce Nicolae cu principele Carol si cu principess'a Elisabeta, au facutu o preamb-lare cu trasur'a prin orasiu, si fure intimpinati cu exclamatiuni de „Hurrah!“ Apoi se dusera toti trei la teatru, unde asistara la o representatiune de gala.

CE E NOU?

Ilustratiunile din nrulu presinte infatísieza portretele comandantilor supremi ai ambelor ostiri intrate in lupta. Comandantulu siefu alu armatei russe de la Dnnare, marele duce Nicolae Nicolaeviciu, e fratele celu mai tineru alu tiarului. Fu nascutu in 8 aug. 1831. A luat parte si la asediulu de la Sebastopol. S'a insuratu la 1856, cu Alesandra Petrovna, fiic'a mai mare a principelui de Oldenburg; a.e. doi fii, pe Nicolae, care acuma e de 20 ani, si pe Petru, care e de 13 ani. In resboiulu actualu dinsulu are unu rol importantu. Vom vedé, cum lu-va jucá. — Generalissimulu Abdul-Kerim, e unu betrânu cam de 70 ani, dinsulu e cunoscutu deja cetitoriloru nostri.

Scirile de pe campulu de resboiu devinindu din ce in ce mai interesante, amu dispusu că si cetitorii nostri sè fia cătu mai bine informati. Corespundintii nostri din Romaní'a se totu inmultiescu. Ast-felu anuciámu cu placere, cè din Iasi dlu P. V. Grigoriu, a carui lira de mai multe ori a incantatu publiculu nostru, a avutu amabilitatea d'a primí sarcin'a de corespundinte alu nostru.

Doi colaboratori noi introducemu in nrulu presinte in fói'a nóstra. Dlu George Sion, autorulu articolului din fruntea nrului presinte, este nepotulu bine meritatululu nostru poetu cu acel'a-si nume, si studiéza drepturile la Paris. Precum se póte vedé din acestu studiu seriosu, literatur'a nóstra are sè se astepte la multe lucrári interesante din condeiulu nou-lui nostru colaboratoru. Alu doile e, dlu G. D. Teodorescu, autorulu mai multoru studii literarie fôrte pretióse, carele ne-a promis a ne tramite in curendu si unu articolu. Dlu Teodorescu a scosu de sub ti-

paru dilele trecute o nóua lucrare a sa, o brosiura intitulata: „Cercetári a supra proverbeloru române, — cum trebuiescu culesi si publicate.“ Vom revini.

Diu'a de 3/15 maiu in Blasiu in anulu acést'a nu s'a serbatu de felu, căci tinerimea fu oprita d'a-si puté manifestá simtiemintele sale. Indignatiunea fu mare.

3/15 maiu in Sibíiu s'a serbatu in sal'a de la „Coróna.“ Petrecerea sociala fu fôrte animata si durá pana la 2 óre. Fiindu petrecerea anuciata numai in diu'a aceea, sexulu frumosu a fostu putinu reprezentatu. Intre cele presente vediu ramu pe dn'a I. Macellariu, cu dsiórele Constantia si Elena, dnele E. Popescu, M. Cosma, dsiórele Sabina si Constantia Brote, Mariti Bologa, M. Nasta si Ana Cremeru. Dintre dd. amintescu pe dnii consiliari Bologa, Macellariu, prot. Hannia. Tinerimea a fostu intréga de la tóte institutetele locali. La mésa in decursulu pauzei se tinura diverse toaste. Insa si festivitaea fu deschisa prin o cuventare frumósá din partea jur. Negrea.

Esundarea apelor. Din partile Muresiului ni se raportéza din mai multe locuri, că acestu riu la inceputulu acestei septemani a esundatu grozavu. Alba-Julia e asié dicédu incungiu rata de apa, podulu de la Branisca s'a cufundatu, o mare parte a Aradului e sub apa, comunicatiunea pe calea ferata intre Aradu si Aradulu nou e suspendata, hotarele multoru comune sunt esundate de totu. Asemene se anuncia, că si Timisiulu a esundatu, facédu pagube mari.

Suvenirea mortiloru.

Ioanu Candrea, profesorulu in institutulu teologicu-pedagogicu Andreianu in Sibíiu, asses. consist., deputatu alu sinodulu archidiecesanu si congresulu metropolitanu, membru alu comitetulu Asociatiunii transilvane pentru literatur'a si cultur'a poporului romanu, coredactoru alu „Scólei Romane“, dupa suferintie indelungate, joi in 5/17 maiu a. c., si-a terminatu viét'a, plina de activitate, in alu 33 anu alu etàtií la Gerbersdorf, locu de cura in Silesia prussiana. Remasitiiele pamentesci se asiediara spre eterna odihna in loculu susu numitu.

Voci din publicu.

Onorata redactiune!

Pretiuít'a fói'a „Familia“ a surprinsu societatea nóstra intr'unu numeru alu seu cu o placere si bucuría de totu mare, impartasindu-i, cumca institutulu de creditu si de economíi in Sibíiu „Albina“ a votatu intr'una din siedintele sale distribuirea a 200 fl. v. a. in parti egale la patru societáti academice, intre cari a fostu numita si societatea nóstra. Primindu deci societatea „Arborósa“ partea sa de 50 fl. v. a. mediatu prin pré cuviosi'a sa parintele Silvestru Morariu — archimandritulu diecesanu si consilieriu consistorialu in locu — comitetulu societátií profita de deosebit'a ocaziune de a aduce din partea sa onoratulu institutu „Albina“ multiemirile cele mai sincere in numele in-tregei societáti.

De la comitetulu societátií acad. „Arborósa“
Cernauti in 6/18 Maiu 1877.

C. Golembiowski
presiedinte.

Constantinu Morariu
secretaru.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu: IOSIFU VULCANU.